

Arrest

nr. 95 044 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 7 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing,

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nem' elijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer R. sinds oktober 2008 en mevrouw sinds december 2008 in België verblijven, Nederlands geleerd hebben en ter staving certificaten, inschrijvingsbewijzen en een verklaring van een leerkracht NT2 voorleggen, een attest van inburgering voorleggen, sociale relaties opgebouwd hebben en ter staving getuigenverklaringen voorleggen en dat zij werkbereid zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, omdat de kinderen hier naar school gaan. maar zij tonen niet aan dat de belangen van de kinderen zouden geschonden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zoals hierboven reeds werd aangegeven hebben verzoekers niet aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de open bare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Mijnheer R. diende een asielaanvraag in op 13.10.2008 en mevrouw R. op 23.12.2008. Deze aanvragen werden voor beiden afgesloten op 27.11.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de langste procedure — namelijk 1 jaar en ongeveer 1,5 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de lange duur van hun medische regularisatieprocedure. Het is zo dat zij op 23.11.2009 een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 hebben ingediend. Deze aanvraag werd op 06.08.2012 ongegrond verklaard. Het feit dat de afhandeling van hun aanvraag art 9ter enige tijd op zich heeft laten wachten, verhindert betrokkenen echter niet om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, noch verleent dit hen automatisch een recht op verblijf. Het aangehaalde element vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 6 van het EVRM 'Recht op een eerlijk proces' dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, gezien het hier gaat over een administratieve procedure en niet over een gerechtelijke procedure met proces.

Aangaande de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel en de Antidiscriminatiewet van 10.05.2007, dient opgemerkt te worden dat het de verzoekers toekomt om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat zo vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen halen aan dat de broer van mijnheer R. ook in België verblijft. Zij leggen een getuigenverklaring van de heer R. L. voor ter staving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relatie, maar enkel een eventuele tijdelijk scheiding, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betogen dat de verwerende partij nagelaten heeft op de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheid, met name dat hun jongste kind J. in België is geboren en dat hieruit een ontegensprekelijke duurzame band met België voortvloeit.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota: betreffende dit onderdeel

"In zowel het eerste als het derde onderdeel van het middel verwijten verzoekers de verwerende partij een onvolledige en onzorgvuldige motivering door geen rekening te houden in de bestreden beslissing met de geboorte in België van hun jongste zoon en het niet in overweging nemen van hun integratie in België als buitengewone omstandigheid om hun aanvraag te rechtvaardigen.

Verwerende partij heeft de eer op beide onderdelen gelijktijdig te antwoorden gezien hun samenhang. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond van dewelke de verwerende partij van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België te dezen kunnen rechtvaardigen.

"Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt ; dat de feitelijke en juridische motieven op eenvoudige wijze in de eerste bestreden beslissing kunnen worden gelezen, te weten dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen uitzonderlijk omstandigheden in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet vormen dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, dat de elementen betreffende de integratie het voorwerp van een onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet kunnen uitmaken en dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en ze inhoudelijk aanvecht ; dat aldus aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het daartoe niet is vereist dat in de eerste bestreden beslissing wordt vermeld welke feiten wel als buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9, derde lid zouden gelden; dat het enige middel in die mate ongegrond is;" (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

Verwerende partij wenst eveneens te verwijzen naar vaste rechtspraak van Uw Raad:

"(...)"

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Zowel de feitelijke als juridische grondslagen van de bestreden beslissing worden uiteengezet.

Het eerste en derde onderdeel van het middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen: verzoekers hebben geen buitengewone omstandigheden aangehaald waaruit zou blijken dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag onder de hoofding *“III Buitengewone omstandigheden”* aanhaalden onder meer dat: *“Verzoekers jongste kind [J.], is zelfs geboren in België. Hieruit vloeit een ontegensprekelijke band met België voort”*.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar erop gewezen dat het schoolgaan van de kinderen in casu geen buitengewone omstandigheid vormt maar wordt niet geantwoord op het argument dat een kind in België is geboren. Het komt de Raad niet toe in de plaats van de verwerende partij te gaan motiveren. Er kan enkel vastgesteld worden dat op dit argument, uitdrukkelijk aangehaald in de aanvraag als zijnde een buitengewone omstandigheid, niet werd geantwoord. De argumentatie in de nota doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In die mate is het onderdeel gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN